

Biz Çocukken

– sevilay-dilb · 16 Aralık 2010

İşinden eve dönmüştü. Eşi Selma mutfakta akşam yemeği hazırlıklarını yaparken yine söyleniyordu: Ali ; Ferhat markette yeni cep bir telefonu görmüş ısrarla babama söyle onu almak istiyorum diyor. Elinde şu an kullandığının modeli eskimiş. Duymuyormusun beni Deniz? Kadın boşamı konuşuyorum diye sorusunu tekrarladı. Adam derin bir nefes alıp verdi. Hıııı demekle yetindi. Kadın konuşmaya devam edip telefonun markasından felan bahsediyordu ama adam artık onu duymuyordu. Yine iç dünyasına dönmüştü.

Yüksek bir apartmanın yedinci katında oturuyorlardı. Her zamanki yerinde; pencerenin kenarındaki kırmızı koltuğunda oturup karşı sahilde denizin sularına vuran anayoldaki sokak lambalarının şekilden şekile giren yansımalarını izliyordu. Bu her akşam yaşadığı bir alışkanlık haline gelmişti. Ne zaman düşüncelere dalsa kafasındaki soruların cevabını denizin derinliklerinde arıyordu. Neden, niçin, değişen neydi? Son yıllarda kafasını bulandıran düşüncelerin soru edatları beyninin içinde dönüp duruyordu.

Oğlu Ali; zor bir hamilelik sonucunda otuzyedinci haftada prematüre olarak dünyaya gelmişti. Doktor bir avuç olan Ali yi acilen yüksek basınçlı oksijen çadırına aldirmişti. Küçük bebeğin ciğerleri yeterli derecede oksijen almakta zorlanıyordu. Çıldırılmış gibiydi. Saldırırcasına doktorun odasına daldığında doktor bir tokat gibi hiç çekinmeden: çok fazla ümitlenmeyin yaşama şansı yüzde altmış, üzülmenin ikinizde gençsiniz önünüzde uzun gençlik yılları var dediğinde ilk aklına gelen şey adamın boğazına sarılmak olmuştu. Ama yapamadı sadece yutkunmakla yetinmişti. Hayatı boyunca şansı hep yaver gitmişti. Bu seferde şeytanın bacağına küçük oğlu kıracaktı. Emindi ve bu düşünceye dört el ile sarılmıştı. Üç hafta süren sancılı bekleyiş sonunda mucize gerçekleşmiş ve küçük Ali dünyaya gözlerini yeniden açmıştı. Tebessüm etti belli belirsiz. Ne büyük sevinç yaşamışlardı. Yaşam ne garip diye düşündü.

Altı ay sonrasında tekrar aynı doktorun karşısında onu dinlerken kendini bulmuştu. Yine aynı soğukkanlılıkla söyleniyordu. Bu sefer biraz daha insancılmıydı diye hafızasını yokladı. Yo hayır aynı tavırdı; soğuk ve yabancı. Doktor konuştu: üzülmeyin nasıl olsa bir çocuğunuz var bir tane daha olması biliyorsunuz sorumlulukları artırır. Eşinizin tekrar hamile kalması son derece riskli. Şimdi acıyla gülümsüyordu. Belki de adam haklıydı. Evet çocuk yetiştirmek ve onu topluma kazandırmak çok zor idi. Ne tuhaf ki şimdi böyle düşünüyordu. O zamanlar her şey daha farklı idi.

Şans benden yana diyerek tam beş tane doktorun kapısını aynı gün çalmıştı. Ama her seferinde hepsi birden sözleşmiş gibi aynı cümleleri sarfetmişlerdi. Şaşkınlıkla geçen günlerin ardından bu sefer bir başka doğru bildikleri düşünceye sarılmışlardı. Tek

çocukları vardı ve onlar için çok değerliydi. Tabi ki her şeyin en iyisine layıktı. Yaşadıkları sürece onun mutluluğu için her şeyi yapmaya hazırıldılar. Her şeyin en iyisini yemeli giymeliydi. Mağrum kalmamalıydı. Boynunu büktüğünde nasıl da içinin yandığını düşündü. Ne vardı canım bir tek çocukları vardı; yoksa hayatda ne için çalışıp didiniyorlardı. Ne içindi diye düşündü ve huzursuzca koltuğunda kıpırdandı. Nerede hata yaptık diye tekrar düşündü. Ali şimdi tam onaltı yaşındaydı ve çevrelerindeki çocukların sahip olamadığı pek çok şeye sahipti. Sadece sahip olamadığı şey mutlulu olmayı becerebilmek diye düşündü.

Mutlu olmak neydi nasıl bir şeydi ki Ali bir türlü mutlu olamıyordu. Elindekilerin değerini bilmemek sürekli bir şeyler istemek, istediğini elde ettiğinde yeni başka bir şeyin üzerine saldırmak ve öncekini savurup bir kenara fırlatmak...Sürekli bir memnuniyetsizlik ve insanı korkutan bir değerbilmezlik. Ne kadar acı diye yutkundu. Halbuki ..Gülümsedi...Kendi çocukken....Evet kendi çocukken...

Kendi çocukluğunu düşündü. Her şey ne kadar anlamlıydı değil mi diye kendine sordu ve cevabını verdi; evet her şey çok değerli ve anlamlıydı. Her madde bir duyguyu yaşatıyordu. Ayrı bir hazdı.

Ah babacığım yattığın yer nur içinde olsun diye dua mırıldandı. Babası; o sekiz yaşındayken ilk hikaye kitabını evlerinin köşesindeki küçük kitapçı dükkanından almıştı. Sen seç oğlum demişti. Hangisini istiyorsun diye sorduğunda o parmağını üzerinde kaz resimleri olan kitaba yöneltmişti. Tam bir ay boyunca aynı kitabı defalarca okumuştı. Hiç bıkmadan usanmadan. Onun için; küçük hikaye kitabındaki kazlar son zamanlardaki en yakın arkadaşları gibiydiler. Onlarla beraber köyün çamurlu yollarında geziyor ; hatta çoğu zaman sarı örgülü saçlı; kazların çobanı olan küçük kızla konuşuyordu.

Bu küçük hikaye kitabı yıllarca kütüphanesini süslemişti. Ne vakit oğlu Ali sekiz yaşına geldiğinde bu çok kıymetli kitabını ona hediye etmeye karar verdi. Heyecan la yüreği çırpınarak. Ah diye derin bir soluk alıp verdi. Acıyla yüzü gerildi.

O gün Ali ne demiş ti : Baba sana migros daki oyuncakçıda bir şey göstermiştim. Kocaman bir araba hani onu alacaktın.

Zaten hep alınmıştı her seferinde ama...İşte aşılamayan da zaten bu ama kelimesini değimliydi.

Sonra küçüklüğünün bayram günlerine gitti akli. Babası arefe günü annesine alışveriş yapması için harçlık vermişti. Taş ocaklarından kazandığı para ancak önemli ihtiyaçlarına yeterli geliyordu. Bayram özeldi çocuklar sevinmeliydiler derdi her zaman rahmetli babası. O gün annesinin peşine takılıp mahalledeki semt pazarının yolunu tutmuşlardı. Bayramlığını itina ile yatağının baş ucuna koymuş heyecanla sabahın olmasını beklerken uyuyup gitmişti. Rüyasında yeni bayramlıklarıyla bir tepeden aşağıya koşarken kendini görmüştü. Ertesi gün

dayısı ona soğuk havalarda giymesi için o zamanlar moda olan yeşil içi yünlü bir parke hediye etmişti. O kadar mutluydu ki havanın sıcaklığına aldırmadan saatlerce evin içinde parke ile dolaşmıştı. Sıcaktan bunala kadar.

Tekrar gülümsedi...

Bizler çocuktuk diye düşündü.

Bizler gerçekten

çocukluğumuzu yaşadık diye hayıflandı.

Kağıttan yaptığımız uçurtmaları tepeden

aşağıya uçururken, bir kuruşa oflu bakkaldan aldığımız kaynana şekerlerini yerken , bayramda şeker toplamaya çıkıp hangimiz daha çok şeker toplayacağız diye yarışırken , topaçlarımızı sokaklarda yarıştırmak, arka sokakta hacı teyzenin meyve ağacındaki armutları çalıp kaçarken, hatta okulda elişi dersinde yapışkan yerine hazırladığımız su ile bulamaç yaptığımız unu kağıtların arkasına sürerken bizler gerçekten mutluyduk diye düşündü.

Bir kez daha ahh dedi.

Dünya neden bu hale gelmişti.

Çocuklarımızın bu bitmek tükenmez bilmeyen

memnuniyetsizlikleri de neydi?

Akıl almaz derecedeki teknoloji bağımlılığı; aç kurtlar gibi her bir

şeylere düşüncesizce saldırımları tahammül edilir gibi değildi.

Karşısında duran

deniz sessizce ona baktı.

Karanlık sular da bir kez daha yüzdü ve

ürperdiğini hissetti.

Sessizce yerinden kalktı ve ayaklarını sürüyerek yemek masasına

doğru yöneldi. Böylece cevabını yine bulamadığı bir akşam saatine daha veda etmiş oldu..

16.10.2010

Antalya.